

פירושים על פרשת דשבווע

פקדון

רבנו נחמן

מברסלב

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "פקודי"

אלה פקודי המשכן

(שמות לח, כא)

אלה פקודי המשכן — משכן, משכן, משכן בבנינו ומשכן בחרבנו, בבחינת (במדבר כד): מה טבו אהליך יעקב משכנותיך ישראל, ודרשו רבותינו ז"ל אפלו בשעה חרבים מגנים על ישראל. ובשביל זה הקימו את המשכן בכל פעם ופרקוהו בעצמן ונסעו עמו ממקום למקום במדבר השך ואפלה מקום נחש שרף ועקרב וכו', ואחר כך חזרו והקימוהו וכו', להורות לדורות שאפלו בשמשכן יהיה נפרק וחרוב יגן עליהם, ואם יקשרו רצונם תמיד בקדשת המשכן ובית המקדש וכליו, והכל בכת הצדיקי אמת העוסקים בבנין המשכן בכל דור ודור כמו שכתוב בהתורה אומרה וכו' (סימן רפב), על-ידי זה יוכלו לעבר בשלום בכל המדבריות בכל מיני חשך וצלמות אפלו בשעוברים חס ושלום במקום נחש ושרף ועקרב וצמאון וכו', שבכל מקומות אלו בהכרח שיעבר בהם הרוצה לגשת אל הקדש, בפרט מי שנכשל כבר במה שנכשל ורוצה לשוב שבהכרח שיעבר באלו המקומות, בבחינת מה שאמר רבנו ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל "בהינו דעאל" וכו' (עין בהתורה רציצא בסימן כז), ומבלם יצילנו ה' על-ידי תקף הרצון דקדשה שיזכה על-ידי התקשרות לצדיקי אמת. (לקוטי הלכות — הלכות ברכות השחר ה' — מ"ה)

אלה פקודי המשכן

(שמות לח, כא)

על-כן חמל עלינו ה' יתברך והקדים לנו רפואה למכה וצוה לישראל לבנות את המשכן שיש בו כל הקדשות של הבית המקדש. ובזה הפליא חסדו עמנו, שלמד למשה להמשיך תקון נפלא בזה שיהיה כח להמשיך קדשת הבית המקדש גם בהלכם במדבר שמם מקום נחש ושרף ועקרב וכו', ובזה המשיך תקון לדורות שאפלו בשיתרב הבית המקדש, בעונותינו, יהיה לנו כח להמשיך קדשת הבית המקדש על-ידי בתי כנסיות ובתי מדרשות שאנו בונים בימי החרבן, שהם בחינת מקדש מעט, כמו שכתוב: כי הפיצותים בגוים וכו'

ואחי להם למקדש מעט וכו'. כי עקר הכח להמשיך קדשת הבית המקדש על הבתי כנסיות ובתי מדרשות שאנו בונים בחוץ לארץ בימי החרבן הוא על-ידי קדשת המשכן שהמשיך משה תקון בזה להמשיך כל קדשת הבית המקדש במדבר, על-ידי זה יש לנו כח גם עתה להמשיך קדשת הבית המקדש אחר החרבן על-ידי הבתי כנסיות ובתי מדרשות, ועל-כן תקף בשעת הקמת המשכן רמז על החרבן, כמו שכתוב: אלה פקודי המשכן — משכן. שדרשו רבותינו ז"ל: משכן בבנינו, משכן בחרבנו. כי עקר הקמת המשכן היה בשביל זה כדי שיהיה כח לישראל להמשיך קדשת המשכן שהוא קדשת הבית המקדש גם אחר החרבן. (לקוטי הלכות — הלכות חול המועד ד' — י"ב)

אדני הקדש

(שמות לח, כז)

התומכי אוריתא שמחזיקין תלמידי חכמים בממונם (ועל-ידי זה התלמידי חכמים עוסקים בתורה ומחדשים הלכות), על כן הם בבחינת אדני המשכן שכל המשכן הקם עליהם, ושם במשכן נולדו ונתגלו כל הלכות התורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ומחמת שעל-ידי אלו ההלכות זוכין להתגלות אחדות הפשוט יתברך מתוך פעולת נשתנות, וזה תלוי באהבה ואחדות שבין ישראל, ועל-כן נצטוו בתרומות אדנים לתת מחצית השקל דיקא, להורות שכל אחד מישראל אין לו שלמות, כי אם על-ידי חברו, כי צריכים שיכללו בלם זה בזה באהבה ואחדות גדול, עד שעל-ידי זה יתגלה אחדותו הפשוט יתברך גם-כן, שזה בחינת ההתגלות אלקות שהיה במשכן. וזה בחינת העשיר לא ירבה והדל לא ימעט, בחינת ורש לא שמע גערה, בחינת ולא נפר שוע לפני דל, כי אי אפשר להכלל באחדות הפשוט, כי אם על-ידי ענוה ובטול שלא יתפאר אחד על חברו חס ושלום, רק אדרבא כל אחד יבטל עצמו לגבי חברו. ומזה ראוי שילמדו עצמם העשירים שלא יתגאו לעולם במתנת ידם, אפלו בשנותנין הרבה ומחזיקים התלמידי חכמים בכל פרנסתם והצטרכותם, אף על פי כן לא יתגאו בזה על העניים חס ושלום, כי העשר והכבוד מלפניו יתברך, והשם

יתברך מוריש ומעשיר, אדרבא ראוי להם להתבייש מאד, ולהתבטל לפני העניים מגדל החסדים שעשה עמם השם יתברך שהשפיע להם עשירות כזה, שזוכין להתחזיק התלמידים חכמים, וגם עדין יש להם עשר רב בביתם, והעניים והדלים שהם גם-כן אנשים בשרים כמותם, ואולי יש בהם טובים מהם ואין בביתם להם ושמלה, ואינם זוכים להתחזיק התלמידים חכמים. אך לו יתברך נתפנו עלילות וכל דרכיו והנהגותיו יתברך בודאי ישרים ותמימים, אבל על כל פנים צריכין ליהרר שלא יתנאו ויתפארו בצדקתם על העניים, רק יהיו עמם באהדות אחד באהבה גדולה, ועל-ידי זה נתגלה אהדתו הפשוט יתברך, שזה עקר תקון הצדקה הנ"ל (לקוטי הלכות - הלכות פריקה ומעינה ד' - אותיות ל"ו ל"ז לפי אוצר היראה - צדקה - פ"ג)

מלאכת המשכן היתה בבחינת נדיבות לב ונשיאות רוח, דהינו בחינת רצון. ועל-ידי זה היתה כל מלאכת המשכן נעשית מאליה, על-ידי שהיה מאיר שם הארת הרצון. כי כל הל"ט מלאכות נעשים רק על-ידי בחינת בטול הל"ט מלאכות, על-ידי בחינת שבת, בחינת הארת הרצון.

ובבחינה זו צריכין לעשות הל"ט מלאכות והמשא ומתן בששת ימי המעשה, בבחינת הארת הרצון שממשיכין משבת לששת ימי החל, בבחינת (דברים לג, יא) 'ופעל ידיו תרצה', שצריכין להמשיך הארת הרצון על הידים שהם כלי המעשה של כל הל"ט מלאכות, ועל-ידי זה דיקא 'ברך ה' חילו', כי עקר הברכה משם, מבחינת הארת הרצון, שמשם עקר הפרנסה. ואזי כל המלאכה של ששת ימי החל נעשית מאליה בבחינת מלאכת המשכן כנ"ל... (לקוטי הלכות - הלכות שבת ג' - ג')

קָרְסוֹ קָרְשׁוֹ בְּרִיחוֹ וְעַמְדוֹ וְאֲדָנִי

(שמות לט, לג)

המשכן הוא בחינת כלל תפלת ישראל, והמשכן כלול מכמה דברים פרטיים קרשים קרסים עמודים בריחים אדנים וכו', וכן כל כלי המשכן עם כל הפרטים שבכל כלי, והכל באשר לכל הם בחינת תפלת ישראל, כי יש כמה וכמה תפלות ישראל שמתחברין יחד ונעשה מהם בחינת קרש למשכן, ויש שנעשה מהם בחינת אדן למשכן. וזה בחינת משפחות ישראל שחנו סביב למשכן, כי כלל משפחה זאת הם בבחינת חלק זה מהמשכן, ומשפחה אחרת הם בבחינת פרט אחר מהמשכן, והעקר הוא התפלה שהיא עקר בחינת בנין המשכן, וכל אחד כפי תפלותיו, כמו כן הוא נשרש במשפחות ישראל שהם בחינת כלל המשכן וכליו כנ"ל. (לקוטי הלכות - הלכות נחלות ד' - אות ח' לפי אוצר היראה - תפילה - קי"ג)

הוּקַם הַמִּשְׁכָּן

(שמות מ, יז)

צריך האדם העושה משא-ומתן ומלאכות להרים ידו להשם ולשעבד כל מחשבתו ועשיתו ודבורו להשם יתברך, בחינת: "גל על ה' דרפך וכו'", ולהאמין באמונה שלמה שאין האדם עושה כלל, רק שאנו מחיבים לעשות איזה עסק במשא-ומתן ומלאכה, מחמת שכן רצונו יתברך, כי יש סודות וכוונות גדולות בכל עניני משא-ומתן ומלאכות, כי מבררין ברורין וניצוצות קדושות על-ידי המשא-ומתן ומלאכות, כידוע, ובשביל זה לבד צריכין לעשות מעט משא-ומתן או איזה מלאכה, כי כן רצונו יתברך, וכמאמר רבותינו ז"ל: טוב תורה עם דרך-ארץ. אבל באמת אין האדם עושה כלל, ואין הפרנסה נמשכת על-ידי העשיה הנשמית כלל, כי אם אדרבא, עקר הפרנסה נמשכת על-ידי בטול הל"ט מלאכות, דהינו על-ידי הארת הרצון, שהוא בחינת קדשת שבת, דמנה מתברכין כל שתא יומין. וכשיודעין זאת באמת ובאמונה שלמה, על-ידי זה ממשיכין הקדשה של שבת לששת ימי החל, ועל-ידי זה מקדשין ששת ימי המעשה בקדשת שבת, ועל-ידי זה מבררין ומזככין כל הל"ט מלאכות מזמת הנחש, מבחינת ל"ט קללות, וזוכין על-ידי זה שיהיה כל הל"ט מלאכות בבחינת מלאכת המשכן, ואז הל"ט מלאכות הם בבחינת ט"ל אורות, בחינת הארת הרצון, בחינת טללי רצון, כי זוכין לקבל הארת הרצון משבת לששת ימי המעשה. ואזי כשזוכין לעשות כל המשא-ומתן והמלאכות בבחינה זו, אזי אף-על-פי שעושה משא-ומתן ומלאכה, אינו

הוּקַם הַמִּשְׁכָּן

(שמות מ, יז)

... ועל-כן נאמר במלאכת המשכן: הוּקַם הַמִּשְׁכָּן (שמות מ), תעשה המנורה וכו' (שם כה), וכיצא בזה, כי המלאכה היתה נעשית מאליה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמבאר היטב בזהר הקדוש על פסוק (מלכים-א ו, ז) והבית בהבנותו וכו', עין שם, שכל מלאכת בית-המקדש והמשכן היתה נעשית מאליה, רק שהם היו מכוונים לעשות המלאכה, והמלאכה היתה עולה בידם מאליה. וזה שכתוב בכל מלאכת המשכן לשון רצון ונדיבות לב, כמו שכתוב: כל אשר נדבה רוחו אתו וכו' וכל אשר נשאו לבו לבא לכל המלאכה לעשות וכו', וכיצא בזה הרבה, כי כל

ויקם משה את המשכן

(שמות מ, יח)

אחד שאל למוהרנ"ת: מי גדול? הקטן שמקרב לצדיק, או הגדול שאינו מקרב? אמר לו: הלא בימי משה רבנו, עליו השלום, שאם אחד היה עושה דבר גדול להמשכן ולא הביאו למשה רבנו, עליו השלום, בנדאי לא היה לו שום חשיבות כלל. אבל מי שעשה דבר קטן והביאו אל משה, בנדאי היה חשוב מאד, ואמר אז התורה ב' (ראה לקוטי מוהר"ן א') שדיקא משה יוכל לאעלא שיפא שיפא. (אבניה ברזל - אות ס"ב)

שבת שלום

"אין צדקה נחשבת

כמו צדקת הדפוס"

[רבי נתן]

בכל סניפי הדואר,

חשבון מס' 7-2255-89

נחשב בשם עשיה כלל, רק בחינת המלאכה נעשית מאליה, כמו שכתוב במשכן: "הוקם המשכן", "תיעשה המנורה", וכן אצל בית המקדש ובית המקדש היתה נעשית מאליה, רק שהם היו מכוונים ברצונם לעשות המלאכה, והמלאכה היתה עולה בידם מאליה. וזה בחינת: "ששת ימים תעשה מלאכה ויום השביעי שבת" "תעשה דיקא, כי על ידי שבת זוכין שתהיה המלאכה נעשית מאליה, כי עקר קיום של ששת ימי המעשה ושל כל המלאכות הנעשין בהם, הכל הוא רק על ידי שבתה ומנוחה של שבת, שהוא בחינת הארת הרצון שמאיר בשבת. ובבחינה זו צריך האדם לעשות כל המלאכות ומשאומתן שלו שבששת ימי המעשה, הינו לידע ולהאמין באמת שהוא אינו עושה כלל, רק הכל בכח השם, שעל זה הזהירה התורה שלא לומר חס ושלום "בחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה וכו'", כי הידים הם כלי המעשה של כל הל"ט מלאכות, ואי אפשר להידיים להמשיך הפרנסה על ידי הל"ט מלאכות, כי אם על ידי שמקבלין ומתברכין מבחינת הידים שיש בים החכמה, שמשם עקר הפרנסה, בבחינת "פוחת את ידך ומשביע לכל חי רצון", כי שם מאיר הארת הרצון, שהוא בחינת קדשת שבת. וכשזוכין לזה, אזי באמת גם בששת ימי החל אין צריכין לעשות שום עבדא ושום מלאכה כלל, כי בזמן שישאל עושין רצונו של מקום מלאכתם נעשית על ידי אחרים, כמאמר רבותינו ז"ל, כי אז המלאכה נעשית ברצונו לבד, שהוא רוצה בהמלאכה, ואזי תקף נעשית על ידי אחרים, כמו שכתוב: "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'". (לקוטי הלכות - הלכות שבת ג' - אותיות ד' ז' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה - י"ז)

הנהגת המנהלון מאומן

לאחינו כל בית ישראל
הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן
125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה: 054-8429006 (מאיר)